

RITURI
DE DRAGOSTE ȘI URĂ

Pentru Gab

și lumea ei

*

Există o metodă să uiți, să-ți fie bine?
În burg cresc umbre tandre, în mine cresc
ruine,
și-afară este toamnă de parcă mi-ar lipsi
rugina unei zile pe zidurile gri
de parcă-aș duce lipsă de vînt și de furtună
cînd fab, tu știi prea bine, cît de adînc răsună
în sufletul meu palid, ce rece și ce clar
port toamna asta-n tîmple, nu cred că ai habar
ce silă mi-e de toate și cît am așteptat
s-adulmec norii ăștia ce trupul mi-l străbat
să-i pironesc de geamuri, să-i desfășor apoi
pe ulițele tăcute, agale printre voi
toți cei ce nu cunoașteți cît de frumos se moare
cînd simți culori de toamnă crescute la picioare
și cum răsar în tine toți cei ce au plecat
știind c-afară-i ploaie și tu ești apărat
de-umbra unui înger cu trup prelung de fum
vezi fab, se înserează, este tîrziu acum
dar uite, poate mîine, o să mă-nveți de vrei
să vînd prin burgul aspru arome și cercei
și cum să închid ochii, să uit, să-mi fie bine
fără această toamnă ce bîntuie prin mine...

*

Apăreai în tăcere, ca un fum, ca un crin,
camera mirosea a gutui și a vin,
sufletul mirosea doar a ceață și moarte,
îmi croiam calendare cu foi rupte din carte,
într-un ciob de oglindă se zgîia un seraf,
doi motani unși cu lene se-ondulau pe
cearceaf,
aveam ceai pe noptieră dar n-aveam chef de
ceai,
lașiul era departe, tu departe erai,
și atunci am zîmbit, aducîndu-mi aminte
cîte gînduri albastre îmi trecură prin minte
tot crezînd c-o să vii, tot sperînd c-o să zbor...
însă fab, știi prea bine, nu-i așa de ușor
fiindcă-i toamnă afară și octombrie-n noi
nu-i ușor să flanezi prin perdeaua de ploi
nu-i ușor să rezizi prin rugina din stradă
cînd ai doar îngerii orbi care nu pot să vadă
decît partea din tine ce îngîină ușor
cîntece pentru muți marinate în clor
cîntece pentru cei care știi că în zori
o să tragi peste tine și arome, și nori,
fiind sătul să mai vezi ce absurd ne topim
în cetatea de gheață învățînd să iubim.

*

Fără octombrie, fără nori, fără ploi, fără tine,
vîntul izbește nopți lungi și geroase-n vitrine,
sufletu-mi cară trupul aspru, de sticlă și ceară,
prin ghemotoace de ceață pierdute hai-hui pe-
afară

șapte povești despre tine încolțesc aiurit la
fereastră,
cana cu Klimt își admiră tăcută și sobră tăcerea
din glastră,
degetul meu desenează pe tîmplă povești mov
de uitare
e luna ta și e trist și nu ești și nu știi cît mă
doare

tot ce e-n jur, și orașul, și toamna căzută pe
ziduri
și clipele lîngă tine, ascunse timid între-riduri
și-aș vrea să-ți spun c-am crescut, să te fac să
mă crezi
dar nu prea pot fiindcă, știi, tu tot mică mă vezi

și uite-așa zile lungi trec alene prin noi
și lasă-n jur anotimpuri tîmpite și scrum și

noroi
și-nvăț să mint elegant că-s ok, că mi-e bine
fără octombrie-n noi, fără ploii, fără tine.

*

Ești tot ce-a mai rămas din toamnă și tot ce-a
mai rămas din mine,
se înserează și pe stradă răsună cîrduri de copii
și e octombrie, și ceață, și vîntul bîntuie-n
vitrine,
și-n trupu-mi heruvimi sălbatici răstoarnă nouri
străvezii

degeaba îmblînzesc cafele și m-amăgesc
noapte de noapte
și port eșarfe parfumate pășind prin burg cu
pașii rari
la mine-n suflet anotimpul miroase-a fîn și-a
mere coapte
și-a ruginit de nerăbdare tot așteptîndu-te să-
apari

și nu știu fab de ce-ți spun astea, oricum nici nu
prea ne mai doare,
am învățat să ne prefacem că suntem fericiți și
vii,
și-o să ne plantăm pe tîmple cactuși
incandescenti, de sare,

ca să ne mîntuiască iarna cu lungi zăpezi de
iasomii.

*

Curînd va sosi și prima zăpadă
ieși-vor soldați de-ntuneric pe stradă
de toamnă ne va mai aduce aminte
doar umbra din suflet și două cuvinte
pe care cândva le așterneai greu
sub pleoapa fragilă a trupului meu.
Apoi va fi viscol, și fum, și uitare,
vor strălucii Crinii în mov felinare,
gutuia din geam va dori să adoarmă
în inima ta neîmblînzită și-n palmă
voi scrie prostii însemnate și sfinte
ce-mi umblă prin gene, prin coapse, prin minte,
ori poate istoria zborului meu
flanînd prin orașul acesta de seu,
flanînd peste tot ce a fost și-o să vină
odată cu-a iernii albastră lumină
cînd sfinți de iluzii din nori or să cadă
curînd va sosi și prima zăpadă...

*

Îți spuneam Octombrie, ca și cum tu erai
anotimpul meu palid, cu arome de ceai,
ca și cum lângă geam aș fi vrut să rămîie
ceața trupului tău cu miros de gutuie
umbra gândului meu rătăcind fără tine
te strigam anotimp învelit din lumina
izvorîte din frunze de rugină și fum
ridicate de vîntul ce se joacă în drum
și vroiam să îmi fii toamnă aspră, ploioasă,
să privesc zi de zi cum m-aștepți lângă casă,
să-ți zîmbesc uneori ca și cum ți-ar zîmbi
o scrisoare de-a mea din orașul cel gri,
iar apoi, știi tu fab, să desfacem ușor
portocale de mentă marinate în clor,
și să scriem pe ziduri lungi poeme porcoase
de citit pe-ndelete în lungi zile geroase
cînd eu n-o să mai fiu iar din tot ce îmi ești
vor rămîie doar versuri sîdefii și povești.
Îți spuneam Octombrie, ca și cum tu erai
anotimpul meu palid, cu arome de ceai.

*

Aseară m-am plimbat fab, d-aia n-am mai sunat,
orașul era mov și cețos și pe-alocuri brumat
și-am ieșit pe la șapte, mi-era silă și frig,
aveam viscol în suflet și-aveam chef să te strig
iar bodega din centru în absint se topea
mirosea a tăcere, și a fum, și-a cafea,
pe la geamuri soioase se-aprindeau amintiri,
și ieșeau precupețe cu trecut în priviri
să ne vîndă iluzii și să cumpere ploi
pentru norii din trupuri, pentru noaptea din noi,
eu zîmbeam fab, tu știi cum zîmbesc uneori
cînd îmi spui că e toamnă și mă minți c-o să mori,
și-ncercam să îmi spun c-o să pot într-o zi
să acopăr cu smirnă tot ce-n tine e gri
să salvez într-un fel tot ce-n mine-ai lăsat,
căci ești mult prea departe și e mult prea păcat
să numim toamnă cîmpul învelit în rugină
toamna mea e Chopin, și e ceai, și lumină
și-uneori ești și tu, cînd rămîi lîngă mine
și mă-ntrebi aiurit ce-ntîmplare ne ține.

Am flanat ore-ntregi, d-aia n-am mai sunat,
și orașul e mort, și cețos, și brumat.

*

Am doar doi motani, un trecut și pe tine
flanez arogant către iarna ce vine,
cu nouri în trup și viscol prin păr,
cu toamna ca singurul meu adevăr

în zori năvălesc pe străzi afumate,
la birtul din colț cumpăr crize și lapte,
și ziare de-un secol din care extrag
povești idioate despre ce mi-a fost drag

iar seara mă văd cu profesori cărunți,
prizăm afinată, și ceață, și munți,
și tot povestim despre cum ne răsari
toți crinii din suflet prin burg când apari

și-apoi mă întorc aiurit către casă,
las haina pe scaun, tăcerea pe masă,
și-adorm pe pervaz, lîngă orele seci,
să simt când prin viață hai-hui o să-mi treci.

*

Cînd n-o să mai fiu, să cumperi o gară
cu trenuri prelungi, aurii, mătăsoase,
cu greieri albaștri ce se înfioară
cînd trece în silă marfarul de șase

să cumperi cișmeaua, tocmește fanfara
să-i cînte Chopin-uri de jale și dor
și umple peronul cu cărți fiindcă seara
vin sfinți să citească iar gara-i a lor

servește hamalii cu rouă și lapte
tutun să prizeze îi lasă de vrei
și fiindcă e toamnă, și fiindcă e noapte
să prinzi la icoană psalmi mov și cercei

și-apoi, în hamac, obosit de plăcere,
sub nori de smîntînă și de catifea,
să ronțai grisine, tăceri și eclere
cu gîndul la mine, gara tristă a ta.

*

Hai, șterge bine geamul sau nu, lasă-l așa,
e-atît de aburindă și tristă ființa ta
încît prea mult îmi place, nu mai am chef să
văd,
ce tărăboi e-n lume, cît mov și cît prăpăd

Voi fierbe bine ceaiul, tu o să-mi spui povești,
din jilțul cald și aspru te voi privi cum crești,
de pe pervazul verde îmi vei zîmbi ușor,
și-o să ne fie toamnă, și-o să ne fie dor,

de burgul nostru palid, și inventat, și mic
cu vînzători isterici de nuci și loz în plic
și cu motani destoinici pe care altădat
în spumă de iluzii și vin i-ai botezat

și o să fie ceață la fel cum e în noi
și din altare-o ninge cu îngerii blegi și goi
și or să vină preoți să-ți scrie-ncetișor
pe coapse și pleoape sonete de amor

iar tu vei sta pierdută, sub colbul de-amintiri,
vei ronțai dantelă, și nouri și priviri
și de atîta noapte și-atîta infinit

vei crede că-s departe, că-s mut ori c-am murit

dar eu voi sta cuminte de dincolo de geam
gîndindu-mă la anii în care te pîndeam
iar cînd vei stinge lampa, crezînd că nu mai vin,
voi bate în fereastră cu-aroma unui crin

*

Noiembrie căzu de-acum
vom învăța să toarcem fum
vom ruga îngerii să ne-arate
cum se ghicește în păcate
vom cînta lin, la claxofon,
sonate limpezi de bulion
și-om măsura cu nori de fluturi
distanța dintre două trupuri
apoi ne vom retrage-ncet
ca umbrele de pe parchet
tu vei zîmbi așa, de parcă,
acum mă vezi întâia dată
iar eu timid, cu suflet plin,
de amintiri și rozmarin,
te voi purta ușor, în gînd,
precum altarul poartă-un sfînt
iar seara-n ordinea firească,
vom lăsa toamna să domnească.

*

În mine crini învîrt mătăanii, în tine îngerii
prăşesc nori,
deprinde-mi gîndul să îmi fie plin de arome şi
culori,
învaţă-mi inima să bată dup-un tic-tac
imaginar,
şi, cînd ai timp, te rog deprinde-mi tăcerile din
calendar.

Eu ți-oi aduce-n schimb poeme arse în lemn
duios de soc,
voi scrie psalmi de scorţişoară pe zidurile de la
bloc,
şi seara, cînd nu ești în preajmă, în fin balans
m-oi legăna
să vezi ce toamnă izbucnește din arborele de
cafea.

Iar tu, zîmbind a mirodenii, vei arde sîmburi de
gutui
să afle toți c-al tău suflet nu aparține nimănui
degeaba tot încearcă fluturi minuni de
astrahan și fum
ești prea sătulă de iluzii și-n jurul tău e prea
mult scrum

Așa că hai să facem pace, trage fotoliul la
pervaz

s-auzi ce noapte e în lume, și ce dezvăț, și ce
extaz,
și-apoi hai să închidem ochii și să sorbim șerbet
de flori,
în mine crini învîrt mătăanii, în tine îngeri
prășesc nori...

*

Nu mai cred în nimic, ce rost ar mai avea
ruga mea să umbrească partea stîngă a ta,
gîndul meu să rănească umbra trupului tău
cînd afară e toamnă și în mine e hău

și în ce să mai cred, în altare de fum,
în copiii scheletici ce se joacă în drum,
în amoruri cretine ce din noi s-au cărat
ori în tine, cel trist și-obosit și-ncruntat

spune-mi, fab, ce ai face, psalmi cui ai înălța
cînd ți-e viața doar ceață cu miros de cafea
cînd acasă e doar un cuvînt idiot
cînd uiți ziua de mîine dar în rest știi cam tot

ai zîmbi, ai cînta, te-ai plimba pe sub ploi,
ai aprinde poeme peste bălți de noroi,
ori mi-ai vinde iluzii să salvez lumea ta?
Nu mai cred în nimic, ce rost ar mai avea...

*

Poate că Dumnezeu e-un soi
de frig ce bîntuie prin noi,
un soi de nea pe care vrei
s-o presari noaptea pe alei,
un soi de nor, un soi de cînt,
un crin cu-aromele în vînt,
un fel al tau de-a lăcrima,
un fel de-al meu de-a spune da,
un înger mov, cu umeri goi,
ce-apare uneori în noi,
ori, fab, mai știi, poate că este
un plic ce învelește-o veste
pe care-o așteptăm de-un veac,
ori poate că sunt eu, cînd tac,
ori poate că ești tu, cînd scrii
dezamăgiri și poezii
ori poate Dumnezeu e-un soi
de suflet îmbrăcat în ploi.

*

Părăsisem orașul ca și cum părăseam
umbra chipului tău risipită pe geam,
umbra trupului meu ce apune în tine,
ulița presărată cu tăceri și lumine,
trei cuvinte cretine care și astăzi dor,
holul alb, ce miroase doar a noapte și-a clor,
toamna-n care, odată, mă-nvățai să zîmbesc,
crinii mov, plini de rouă, ce în suflet îmi cresc,
le lăsasem pe toate risipite ușor
precum lasă copiii amintiri pe covor
și zîmbeam fab, tu știi cum zîmbești uneori
cînd ți-e silă de moarte de îți vine să mori
încercînd să mă mint, încercînd să mai sper,
că există în mine o fărîmă de cer
unde îngerii tăi s-ar simți ocrotiți,
unde-n nori aburinzi dorm motani fericiți,
o fărîmă albastră pentru cel care vrea
să păstreze sub ploape partea vie a mea.

Părăsisem orașul ca și cum părăseam
umbra chipului tău risipită pe geam...

*

O toamnă fără ploi și fără tine,
străduțe înghețate, mandarine
puse așa, la geam, să te zărească
de o să te întorci în lumea noastră,
cerdacul mov în care mă-nvățai
fragmente de iluzii și de rai,
cana ce-mbrățișează ceai de soc,
scrisori de deznădejde și noroc,
un soi de lacrimă, un soi de rouă,
ce-o împărțeam adesea pe din două,
șapte fotografii și jumătate
ce-au azvîrlit toți anii mei în noapte,
un fel albastru de a mai păstra
căldura palmei tale-n ființa mea
și iarba asta care mă absoarbe
de dincolo de tine și de moarte.

*

Mirosea a gutui, și a nuci, și a ceai,
și viscol ce-n mine domnește,
și a sfinți oboseți de minuni și de rai,
și a crin ce la geamuri pîndește,
era noapte, târziu, de pe străzi se-auzea
Philip Glass palpitînd în artere,
pe noptieră albume, două căni cu cafea,
telefoane, și chei, și coliere,
canapeaua albastră ce crește motani,
cartea ta cu poeme ciudate,
lozul vechi, cumparat într-o joi pe Lipscani,
nori de smirnă, de fum și de lapte,
modul meu aberant de-a credea că exist,
modul tău de-a minți că mi-e bine
în orașul acesta împuțit, mov și trist
fără îngeri și fără de tine
și senzația, fab, că există un gînd
nerostit nimănui, niciodată,
ca o lavă de flori trupul meu devorînd
ființei mele soroc și erată.

*

Presară sare de mandarine în drumul meu,
orașu-i mort, vîntu-i năprasnic, drumul e greu,
abia mai văd în jur de viscol, abia mai pot
să-ți apăr trupul de noaptea asta ce sfarmă tot.

Degeaba rugii, degeaba îngeri, degeaba psalmi,
au ruginit sfinții de toamnă de pe Lipscani,
parcul e plin de crini și moarte și-alei de scrum,
și-n mine, fab, sunt nori albaștri și pești de fum.

Va mai dura pîn' să ajungem, va mai dura,
pîină s-ating sufletul tău cu umbra mea,
să ai răbdare, o să dureze mai mult de-un veac
pîn' vor găsi poveștii noastre poate un leac.

Pîină atunci lasă să curgă timpul hai-hui,
scrie poeme înmiresmate, ascunde-n gutui
tot ce ți-am spus, tot ce ți-am dat, tot ce-o să
fiu,
să schimbi ceva, crede-mă, fab, este tîrziu.

Presară sare de mandarine în drumul meu,
orașu-i mort, vîntu-i năprasnic, drumul e greu,

abia mai văd în jur de viscol, abia mai pot
să-ți apăr trupul de noaptea asta ce sfarmă tot.

*

Ce bun fusese-aseară Dumnezeu,
te făurea ca să nu-mi fie greu,
îți dăruise vreascuri și chibrit
să-mi luminezi destinul asfințit
și te fixase, la-nceput de iarnă,
durerile prin tine să se cearnă.
Și eram trist, și eram fericit,
văzînd cîtă lumină a irosit
să te clădească așa, crin de amintiri,
înveșmîntată-n rouă și priviri.
În zilele de marți clădeam în gînd
psalmi de gutui și candelile de vînt
și ode fistichii, și sfinți de seu,
să te ferească, îngere al meu,
de-orașul ăsta scufundat în ceață,
de vîntul orbitor de dimineață,
și mai ales departe să te țină
de umbrele ce dănuiesc în tină.
Speram, poate mai sper încă și-acum,
să ne-ntîlnim cîndva pe-același drum
tu fum, eu suflet bleg de scorțișoară
am fi rămas așa pînă spre seară
sorbînd absint și depănînd ispite
din trupurile noastre istovite.

Am fi surîs apoi de despărțire
și ne-am fi dăruit, ca amintire,
o zi de marți, geroasă și albastră,
precum fusese toată viața noastră.

Ce bun fusese-aseară Dumnezeu
te făurea ca să nu-mi fie greu...

*

O să-ncepi să vorbești și-o să cred ce-o să spui,
vom sorbi amintiri și șerbet de gutui,
vom picta coapse dalbe pe capace de suc,
vom fuma țigarete din foițe de nuc,
vei citi adevăruri scrise-n ziare de nori,
voi ghici în trecut și-n petale de flori,
peste schitul din deal se vor cerne minuni,
vor ieși motani mov înălțînd rugăciuni,
orologiul din turn își va lua înapoi
orele de cenușă presărate în noi,
ne vom lua înapoi mici secunde de foc
răsfirate pe trupuri în cearceafuri de soc,
o să fim fericiți ca și cum am uitat
ce frumoasă-i ratarea și căderea-n păcat
și-o să ningă decembre în orașul cu morți,
de-or să sune colinde aurii pe la porți.

*

Dă-mi apă de Bruxelles ca să-ți pot face
ceaiul de psalmi așa precum dorești,
și toc de crin, pernuța ta de ace
s-o-nfășor în rouă și povești,
cupe cu iasomie lasă-mi seara,
și chifteluțe suple, de mărar,
cu vin popesc să-mi umpli călimara,
tăcerile vopsește-le cu var,
păstrează-mi așteptarea în flacoane
mov, zăvorâte strașnic cu capac
și hai apoi să înălțăm baloane
pe strada sufletului meu de lac,
fiindcă-i aproape iarnă și afară
răsună neaua grea ce va veni,
și-n trupul meu, cărunt de-atîta seară,
vreau să aprind surîsuri de copii.
Așa că dăruiește-mi toate cele,
și crizanteme fierte-n abur sfînt,
și foi de nufăr bleg, și ciuboțele
cu aripe răsfirate lin în vînt
și linguri de mătase să-ți pot duce
trupul prelung și parfumat și greu
precum odată bunul Dumnezeu
a înflorit pe umeri cu o cruce.

*

Fab, o s-apar cîndva în viața ta,
atît de simplă, tînă ră și goală,
o să miros a măr și-a catifea,
a trup în care iarna se răscoală,
și o să mă dezbrac încet-încet,
o să îmi las tristețile pe masă,
ratările flanînd peste parchet,
sufletul meu hai-hui plutind prin casă,
și o să fierb duios în samovar
duminici mohorîte și geroase,
și brugul ăsta straniu și amar,
și norii ce se-nșiră peste case,
din cînd în cînd o să privesc pe geam
ca și cum te-aș zări din întîmplare,
ca și cum am uitat, ori nu știam,
cît mi-e de silă și ce mult mă doare
și iarna asta fără de zăpezi,
și ființa asta stinsă fără tine,
și-o să te mint fab, să te fac să crezi
că vie sunt și că îmi este bine,
iar tu, din lumea ta de Bach și crini,
îmi vei surîde așa, ca într-o doară,
de or să iasă pe la porți vecini
bîrfind povestea mea de scorțișoară,

și-apoi vom aștepta așa, tăcuți,
neaua ce a uitat să se presoare,
și-o să mă ierți și o să mă săruți
precum săruți un sfânt ce știi că moare.

*

Dă-mi doar o mansardă, atît am nevoie,
apoi lasă ploaia să curgă în voie,
ascunde trecutul și ziua ce vine,
acum ți-e de-ajuns să mă ai doar pe mine.

Pe raft sunt miresme în sticle murdare,
trec îngerii albaștri prin cărțile tale,
trec gânduri porcoase prin viața mea tristă,
și mîine e scrum și azi nu există.

Vom face prostii ne-mblînzite și pure,
prîvi-vor vecinii și-or vrea să ne-njure,
iar mîine orașul întreg va urla
ce lume de abur port în inima ta.

Deci soarbe cafeaua ca și cum ai sorbi
arome din trupul meu fraged și gri
și dă-mi o mansardă, atît am nevoie,
apoi lasă ploaia să curgă în voie.

*

Așteaptă să plouă, apoi voi urca
albastră și tristă în camera ta,
voi scoate la geam două căni dantelate,
ibricul cel sobru și ceșcuța cu lapte,
inelul de fildeș cu stampe hai-hui,
colierul de-angora cu nuci și gutui,
fularul cel mov - ca să prindem în el
sclipirea țîșnind din bătrînul cercel,
și-apoi, știi tu cum, infinită și calmă,
voi presăra zahăr și șoapte în palmă,
și, tot privind ploaia, ronțăind amintiri,
chema-vom cu gîndul răvășite oștiri
de melci cătrăniți și prințese ciudate
ce ne-or servi leneș cafeaua cu lapte
ca pînă în zori să rămîie din noi
doar abur de smirnă, de iarnă și ploi.

*

O să îți spun că-i iarnă și tu o să mă crezi
prin sufletele noastre vor bîntui cirezi
de îngeri exoftalmici, cu suflet mov și bun,
ce ne-or cînta colinde în noaptea de ajun

afară-o să miroasă a vin și-a scortîșoară,
în tine-o să miroasă a dragoste și-a seară,
și de atîta noapte, și de atîta dor,
o să aprindem rodii de abur pe covor

motanii o să toarcă povești cu sîni și coapse,
eu voi broda poeme porcoase pe mătase
pînă-or să bată-n țeavă vecinii de la doi
sătui să ne privească atît de puri și goi

și-apoi, fiindcă e iarnă și fiindcă a uitat
să ningă cu iluzii prin burgul înghețat
o să mă prinzi de suflet și, palizi, amîndoi,
zîbind a nepăsare o să ne ningem noi.

*

O să cam doară, fab, însă cui îi mai pasă?
O să tragem la țintă în tristețea din casă,
O s-agăț în cuier dulci ratări și trecuturi,
o să-nvăț să descos adevărul din trupuri,
o să uit să surîd, o să-mi spun că e seară
și-o să-aprind pe retină lungi fantasme de
ceară,
o să-njur dantelat burgul sec și stîngace,
o să incendiez lin absolut tot ce-mi place,
o să mint delicat că iubesc și nu sufăr
cînd din mine tot smulgi mov petale de nufăr,
o să uit pe vecie cine-n brațe mă ține,
o să spulber iubiri și zăpezi pentru tine,
o să urlu măscări la banchete ciudate,
o să ies prin oraș în cămașă de noapte
ca să crape cretinii de-or vedea cum îmi ard
sub mătasea de-angora coapsele de smarald,
o să fac toate astea și-ncă zece pe-atît,
o să port lungi coliere de iluzii la gît
și-o să am, știi tu, fab, un fular ca de nea
ca s-acopăr cu el tot ce lumea ar vrea
să îți pună în cale, să îmi prindă în trup
și-o să vină omătul ca un urlet de lup
și-o să știi că a fost poate-n viață ceva,

o secundă de abur, cînd am fost doar a ta
apoi o să zîmbești, cum zîmbești uneori,
o să cumperi un brad, și beteală, și nori,
și-o s-aștepți o minune ori vreun sfînt rătăcit
să te mintă c-apar și că nu am murit.

*

Rupe din mine, îngerii hrănește,
învață să mă minți și să mă ai,
afară-s mări de ceață și sunt cai
și-n ziduri noaptea aspră înflorește

pe străzi aiurea trec femei frumoase,
nume le-om da, ca bunul Dumnezeu,
cînd ele își înclină grațioase
spre umbra noastră sufletul lor greu

și e o iarnă tristă și soioasă
cu tîrgoveți de nori și de fistic
cu poștași mov, flanînd din casă-n casă,
cu amăgiri blînd ferecate-n plic

și cu un fel de-nsingurare moale
pe care-o port așa, ca un stindard,
tot așteptînd să îmi răsari în cale
cu trupul tău de abur și de nard

rupe din mine, îngerii hrănește,
învață-mă să uit ca să mă ai,
afară-i ceață, fierb în tîmple ceai
și vînt de moarte-n suflete lovește...

*

Aruncă-mi buletinul, și-așa nu mai am nume,
înfruntă iarna asta cea fără de ninsori,
și prinde-mă de mână, hai să flănăm prin lume
cu sufletele țândări de smirnă și candori

de la ferestre stranii ne vor privi altiste,
prin burg vor curge râuri de elefanți amari
și de baloane limpezi, și de eleve triste,
și de scafandrii veștezi, cu nouri la șalvari,

va miroși a mere coapte pe îndelete
pe plite infinite ce-nghit nămeți de fum
și, de nu ești atentă, ți se vor prinde-n plete
amoruri de-altădată, blînd prefăcute-n scrum,

vom cumpăra inele și chec cu scorțișoară,
și ciocolată verde, și trufe de-astrahan,
și-om tencui cu ploaie chioșcul de la fanfară
că mai sunt nouă zile și-ncepe noul an

și o să vrei, iubito, să îți brodez poeme
prin parcul plin de lapte, pe coapsele de foc,
și-apoi, de fericire, vei vrea ca să te cheme
cu numele de iarnă toți îngerii din bloc

iar eu, plin de iluzii, cuminte m-oi supune
ca să-ți arăt că, uite, știu încă s-asfințesc
la ora cînd colinde la geam or să răsune,
în ceasul cînd fantasme în tîmple-mi înfloresc.

*

Cînd va mai ninge nimeni n-o să știe,
Secundele au înghețat de mult,
Miroase-a ger, a praf și-a veșnicie,
și-a zahăr marinat, și-a flori de unt,
pe uliți șterse trec copiii de rouă,
vînd bulgări mari de nori și amăgiri,
ne înfloresc prin tîmple amintiri,
și-aș vrea zăpadă sau măcar să plouă
cum plouă-n noi de-atîta așteptare,
încet, domol, ca ora ce s-a dus,
se-aud vecernii triste la apus
peste orașul mov ce simt cum moare
iar mîine va fi altă zi albastră
poate va ninge, poate va ploua,
te vei opri o clipă la fereastră,
te voi privi uimit, prin neaua grea,
și îți voi spune poate că-i mai bine
să mă retrag ca veștile în plic,
iar noul an să-nceapă fără mine,
ca și cum, pînă-acum, n-a fost nimic
nici versuri despre melci cuprinși de lene,
nici coapse scrise cu povești ce dor,
nici rugi celebre, triste și obscene,
nici ceai de scorțișoară fiartă-n clor,
ci doar o zi cuminte și albastră
dintr-un an alb, în care vei uita
tot ce-am sădit aiurea-n viața noastră
tot ce-ai lăsat prin timp în ființa mea.

*

Te-aș biciui cu crini de scortîșoară
să știe toți vecinii cum miroase
trupul tău mov în clipa cînd, spre seară,
îl decojești de rochia de mătase

Ți-aș da cipici de soc, ca să poți duce
laptele de-ananas cu care vrei
să momești îngerii palizi să se culce
pe sînii tăi înmiresmați și grei

și-aș prinde nea în tandre degetare
ca să rodească pînă te ivești
pe rodii, vai, aș prinde fermoare
(de le desfaci vor izvorî povești)

și-apoi, în noapte, aș prăiji smochine,
vin aș turna în cupe de bulion,
și m-aș minți că nu-i pasă de tine
sufletului meu țândări și afon.

*

În mine-apun cuvinte, în tine îngerii cresc,
pe străzi aud că-i vuiet, prin burg miroase-a
noapte,
trec sfinți de izmă coaptă la geamuri și pîndesc
cum ne sorbim în lene cafelele cu lapte

motani de alabastru s-or răsuci prin pat
culcuș să ne croiască pentru secunda-n care
sătui de-atîta ură și-atîta colindat
ne vom trimite trupul alabastru la culcare

eu ți-oi dicta acestea, tu le vei scrie-ncet
pe scoarța de mătase a bradului de ceară
să știe sinaxarul ce tandru și discret
ne-am ocrotit ratarea de iarna de afară

apoi mă voi întoarce în cochilia mea,
te voi momi cu visuri, îmi vei zîmbi complice,
și-om prinde-n evanghelii de nori și catifea
povestea noastră șuie și simplă și ferică.

*

Diseară vom tăia crinul cel gras,
vom aduna toți îngerii la masă,
vom solfegia ferice, într-un glas,
balada sînului tău de mătasă,
pe colțul mesei vom scobi prostii
cu vîrf de furculiță fiartă-n lapte,
vom aduna neaua de peste zi
să ne călăuzească-ntreaga noapte,
și-o să chemăm și chelneri, și birjari,
ca să ne povestească pe-ndelete
cum trec prin burgul mov, cu pașii rari,
prelungi convoaie de minuni și fete.
Iar tu, de peste drum, ne vei privi
cum tuieși de-amintiri, de frig și lene
tot molfăim dantele fistichii
și scriem psalmi de nori pe damigene.

*

O să fiu răcit bocnă și-o să-mi dai doftorii,
o să-mi ungi trupul searbăd cu șerbet și-alifii,
o să-mi vindeci trecutul cu iluzii și ceai
și-oi picta prin saloane batalioane de cai
înhămate albastru la trăsuri de-astraham
unde zac, mov de lene, îngeri de marțipan
o să fie ger groaznic și-o să-mi fie urît
să tot zac, sub cergi groase, cu fularul la gît
și-o să-ți cer să-mi spui versuri inventate pe loc
și, de-atîta plictis, te-oi ruga să dai foc
și orașului ăsta ruinat și amar,
și secundeii de gheață de sfîrșit de ianuar,
și tristeții de ambră ce-ntre noi se-așternu
ca în jur să rămîină doar motanii și tu.

*

Afară ninge, toarnă-n cupe Glia,
fă focul cu iluzii din ziar,
pășește fin, s-auzi cum vijelia
aruncă fum în sufletu-mi hoinar.
Trage încet măsuța la perete,
vom macera tiptil în vinul roș
fin pătrunjel și gene de subrete
și vișine țîșnind din rochia cloș.
Fiindcă e iarnă și am chef duduca
pe pian să îmi presari piper de soi
și cafea fiartă mov, în coji de nucă,
de-o să miroasă-n jur a îngeri goi.
Și-apoi să ne așternem pe divane
și, ronțăind antene de paing,
să admirăm în nopți aliotmane
motanii vechea horă cum încing.

*

Pe vremuri eram orbi și eram goi,
creșteau păduri de aripi între noi,
flanam, cu-o fericire idioată,
pe străzi absurde, cu clădiri de vată,
aveam curaj albastru și aveam
iriși de ceață înfloriți în geam
și defilam prin burg cu pași egali
purtându-ne ratarea triumfali
în trupul nostru mirosind cumplit
a îngeri și a lamă de cuțit
și-n sufletul ce-ncet se învelea
în noapte și-n arome de cafea.
Și astfel trecea ziua, trecea anul,
noi beam în vechiul birt și dam cu banul
ca să aflăm cine va reuși
să uite-ntâiul țara asta gri
și sînii tăi, purtați sub rochii lungi
pe care doar cu smirnă îi alungi
din gîndul nostru mov și dantelat
ca un motan de fum torcînd în pat.

Pe vremuri eram orbi și eram goi,
creșteau păduri de aripi între noi...

*

Vezi, trupul ăsta găzduiește-un crin
poate de-aceea ți-l ofer așa
sculptat cu grijă-n os de mandarin
cu suflet enervant, de catifea,
cu palma dalbă desenînd grădini
peste orașul îmbîcsit de ceață
cu sînii plini de abur și delifini
flanînd prin burgul mort de dimineață
și mai ales cu tot trecutul meu
plin de minuni, de-arome și ruine
precum un înger de lumină greu
ce n-ar fi fost așa fără de tine

*

Miine n-o să mai existe nimic, chiar nimic...
Vom pune umbra noastră cuminte-ntr-un plic
iar plicul îl vom uita undeva, undeva
lîngă partea cea stîngă și vie a ta.
Un an, poate-o oră ori poate o zi
în noi va miroși a omăt și-a copii
și-a ceață plutind în zi de februar.
Vom rosti psalmi de abur încet și rar, rar...
Vei bate cu degetu-n geam așa cum
îți bătea în suflet viscolul din drum,
și-o să bem ceaiuri roz și-o să ronțăm
toate zilele de marți pe care le iubim.
Pîină cînd dintre noi deodat vor izbucni
îngerii casanți, și bezmetici, și gri
ce vor surîde-a iarnă și-a tăceri, și-a cafea
și-atunci plicul ăsta va urca, va urca
precum un gînd ori precum inima mea.
În clipa aceea o să te ferești pe cît poți
de țara asta plină de umbre și morți,
de literele astea în care te-ai născut,
o să-mi spui, vezi tu fab, am știut, am știut
ce departe-s de toate, de tot ce-i pe-aici
de ținutul acesta de cretini și furnici,
de cuvîntul acesta care stă între noi,
ce departe-s de tine, cît de triști și ce goi
sunt toți sfinții de sare ce-n altare plutesc.
Am știut să ratez și-am știut să iubesc,
și-am știut să ascund toate astea-ntr-un plic.

Miine n-o să mai existe nimic.
Chiar nimic...

*

Am ceață în unghii, am ceață în păr,
mi-e silă de toate aceste cuvinte,
rup anii din mine precum rupi un măr
cu-o poftă ce arde statui și morminte.

La colț ies vecinii s-adulmece vînt,
în mine ies îngerii s-adulmece moarte,
din cînd în cînd orbii mă roagă să cînt
romanțe aiurea și mov de departe.

Iar eu, infernalul, dau banii pe ploi,
flanez peste lume, flanez peste noapte,
clădesc idoli străni din praf și noroi,
fierb psalmi de angora și clipe în lapte.

Și-apoi scriu pe ziduri cu gîndul muiat
în sos aburind de garoafă albastră
ce trist de uimire și ce dantelat
ne bate seraful bătrîn în fereastră.

*

Pune sare pe plită, pune umbre pe crini,
nu avem nici cuvinte, nici vreme,
se aude că-s îngerî bîntuînd prin vecini
și sunt orbi devorînd crizanteme
se aude că-i seară la sfîrșitul lui Mart
și că-s nori prinși haihui în fereastră
și-s femei învelite în tristeți și-n brocart
ce bîrfesc colorat viața noastră
mîine este departe, astăzi nici nu a fost
nu avem decît fum și tăcere
și vin greieri placizi să le dăm adăpost
să ne ungă trecutul cu miere
Pune sare pe plită, pune umbre pe crini,
nu avem nici cuvinte, nici vreme,
se aude că-s îngerî bîntuînd prin vecinii
și sunt orbi devorînd crizanteme

*

Vom boteza această umbră Joi.
Pluti-va fără teamă între noi,
o vom hrăni cu sîmburi și povești,
te va privi tăcută cum zîmbești,
mă va privi uimită cum, ușor,
învăț să mint și cum învăț să mor,
în zile de April o voi lăsa
să zboare-n tihnă peste casa ta
și să privească așa, din depărtare,
blegi îngerii înainte de culcare,
la prînz îi voi aduce din grădină
cocteiluri de-amintiri și de lumină,
iar seara, la final, în clipa cînd
vor asfinți durerile pe rînd,
o voi pofti ușor în tîmpla mea
unde ai locuit și tu cîndva.
Te va privi tăcută cum zîmbești,
o vom hrăni cu noapte și povești
și va pluti agale între noi.
Vom boteza această umbră Joi.

*

Vezi, uneori respir atît de greu,
parcă se-așterne noaptea-n trupul meu
și-și cheamă sfinți din ăia de mărar
să-i prindă, delicat, în insectar.
În clipe ca acelea parcă sunt
un soi de abur mov, purtat de vînt,
și nu mai știu nimic, deși aș vrea
să-mi amintesc tot ce am fost cîndva.
Tot zbor așa, peste orașul gri
plin de cretini, de îngeri și copii,
surîd ușor așa, a nepăsare,
precum surîzi la tot ce-n suflet doare,
și flanez ore tot privind la voi
cum vă scâlțați în moarte și-n noroi,
și uneori arunc la nimereală
peste orașul îmbîcsit beteală.
Apoi mă-ntorc alene către casă,
îmi las domol tăcerile pe masă,
și pun să fiarbă bleg în samovar,
bucăți de-april îmbălsămate-n var.

Vezi, uneori respir atît de greu,
parcă se-așterne noaptea-n trupul meu.

*

Orașul era plin de ceață și plin de-arome de
tăcere,
Profesorii vindeau iluzii, elevii proferau plecări,
apriliie mustea de coapse înveșmîntate în
plăcere
purtam în trup doar deznădejde și trenuri
rătăcite-n gări.

Din cînd în cînd femeii de-angora torceau pe
străzi întunecate
și-n glasul lor ghiceai dorința de a apune
delicat,
și treceau conți în straie false și vînzători pepit
de lapte
prin burgul ăsta mort dar mîndru de ce fusese
altădat.

Iar eu, în ritm de Korzeniowski, pitit după
dugheana-n care
stau vînzătorii de bilete de vrei să ieși autocar
te admiram tăcut și fraier cum ieși prin rouă la
plimbare
și-ți recitam poeme stranii, și vînam nori, și
beam mărar.

*

Geografia unei unghii, cartografierea unui gând,
puterea de a sta în noapte privind la noaptea
ce-o să vină,
țărani ce-și ară libertatea, boieri ce sufletul și-l
vînd,
orașe ce-și expun apusul frumos îmbălsămat în
tină,
aroma umbrei unui flutur care plutește între
noi
strînsă aiurea de brutarii veniți special să o
imprime
în plăcințele cu răvașe și-n biscuiți cu îngeri goi,
păduri ce își feresc vînatul de vînătorii mov de
rime
și, peste toate, ca o ceață ori ca un șal flanînd
ușor,
un soi cuminte de-a surîde la toate ce în jur
palpită
și tu, purtînd tăcerea vieții în mersul tău
unduitor,
trecînd prin viața noastră simplu și dantelat, și
fericită.

*

O să îți spun, iubito, trei povești minunate
sustrase de la sfinții ce zboară prin cetate,
trei povestiri albastre, cu cavaleri de soi,
ce mestecă agale crenguțe de trifoi
și sorb șerbet de mentă în crîșma violet
din sticle ancestrale, ascunse sub parchet,
în timp ce tot orașul e mort și incendiat
iar ulițele-s pline de îngeri la furat.
Istoriile mele le vei simți așa,
precum un soi de abur plutind prin lumea ta
și vei zîmbi șăgalnic, cu degetu-o să faci
din aburul acesta covrigi și cozonaci
și-oi decupa din aer pahare sidonii
să poți turna în ele poeme șui și gri
și-apoi, pe o tăviță, să le așezi ușor
poate vor vrea serafii să bea în drumul lor.
Istoriile mele vor fi atît de lungi
că niciodat' la capăt nu vei putea s-ajungi
iar asta o să-ți placă, o să-mi șoptești velin
vezi fab, orașul arde, țîșnesc flăcări din crin,
iar eu m-afund în noapte și în mătăsurii moi
ca să ascult istorii porcoase despre noi.
Și parcă nici nu-mi pasă, și parcă nici n-aș vrea
să știu ce e dincolo de povestirea ta.
Mi-ajunge că-i tăcere, mi-ajunge că-i Chopin,
mi-ajung motanii noștri torcînd mov în joben,
și ploaia care cade pe sîinii grei și calzi,
de ce-aș mai vrea să aflu ce-i dincolo de azi?

O să îți spun, iubito, trei povești minunate
sustrase de la sfinții ce zboară prin cetate...

*

Vezi, fab, afară plouă, prin noi, cu pasul rar
trec negustori de ceață și vînzători de ziare,
bucătării apuse, cu ziduri de mărar,
lasă să ne-nflorească arome la picioare.
Din cînd în cînd, la geamuri, se mai zăresc copii
ce mîzgălesc pe ziduri măscări nerușinate
cînd seara se revarsă în felinare gri
și-n suflete miroase doar a cafea și-a moarte.
Și-atunci, de-atîta silă și de atît plictis,
sădesc în cărți celebre sîmburi de scorțișoară
și las deschisă poarta, și geamu-l las deschis
poate ai chef și totuși o să apari diseară
ca să putem în voie să depănăm minciuni
și să putem în voie să desfrunzim altare,
și-om face schimb de lacrimi, de nori și de
minuni,
și-om pune alandala iluzii în clasoare.
Iar la final, sătulă de tot acest decor,
sătulă și de tine probabil peste poate,
broda-voi îngerii palizi și sumbri pe covor
ca să-i servesc cuminte cu ceasuri fierte-n
lapte.

*

Care parte din mine se va stinge întâi?
Partea mov, infinită, ce-și dorea să rămâi?
Partea trist-dantelată ce știa c-o să zbori
din orașul acesta de iluzii și nori?

Poate partea albastră ce-ți șoptea-n zi de mai
c-a iubi nu înseamnă decît Cehov și ceai.
Sau secunda aceea cînd ieșeam printre ploii
să mă bucur de moarte, de Sibelius, de noi...

Poate clipa hai-hui cînd, sătulă de tot,
desenam elefanți din șerbet și compot
și pe străzi inundate și albastre-i lăsam
marșul lor să strivească ce suntem, ce eram...

Care parte din mine se va stinge întâi?
Partea mov, infinită, ce-și dorea să rămâi?

*

*

Era un înger bleg, n-avea habar
ce-aromă au durerile ce-apun
înveșmîntate-n abur de mărar
aripile-i mușcau tăios din drum.
Îl regăseam adesea printre noi
tot ronțăind covrigi lîngă cișmea
orașul plin de moarte și de ploi
credea că-i orb și-atunci îl ocolea.
Iar într-o zi din cel din urmă veac,
sătul de toate și de noi sătul,
a dispărut albastru și posac
- tot ce văzuse îi era destul.

Era un înger bleg, n-avea habar
ce sevă au durerile ce-apun...

*

Diseară vom fi obosiți și stingheri
Vom trece-n clasoare praful zilei de ieri,
vom bea ceaiuri aspre, din flori de smochin,
vom unge motanii cu tămâie și vin,
și-apoi, trăgînd ușa încet după noi,
flana-vom cu silă prin noapte, prin ploii,
și-om spune poeme, sperînd că așa
vor vrea pelicanii la masă să stea
cu noi la bodega albastră și șui
în care servește un înger căprui
să ronțăim smirnă și pește murat,
și nuci de angora, și crin împănat
cu albă dantelă brodată ușor
cu versuri porcoase îmbibate în clor
Și-apoi, plictisiți de atîta lentoare,
de-orașul acesta cu-aromă de sare,
te-om desena tristă, frumoasă, subțire,
pe zidul de ambră de la mănăstire.

Diseară vom fi obosiți și stingheri...

*

Mai scrie fab, îmi e atît de dor
să mă înveți să iert, să tac, să mor,
îmi e atît de dor să pot uita
tot ce-ai trăit pînă să fiu a ta
tot ce-am ratat pînă să te cunosc
afară-i vară și miroase-a mosc
în mine-i nea și urlă viscol mut
mă trag de aripi heruvimi de lut
și silă-mi e, și teamă că-ntr-o zi
voi înțelege de ce nu mai scrii
și-atunci, de-atîta vară și plictis,
voi colinda orașul ca-ntr-un vis
și, obosită de atît flangat,
voi spune prin vecini că ai plecat.
Iar ei or să mă creadă și-or să vrea
să depene la schit povestea mea
ca sus, din cerul îmbîcsit de nori,
să plouă cu Botero și cu viori
și-așa, pe ploaie, să îmi amintesc
ce fain am învățat să te iubesc.

Mai scrie fab, îmi e atît de dor...

*

O să te uit cînd o să-ncep să scriu.
Va fi Chopin, și vară, și tîrziu,
orașul va fi mort precum era
zîmbetul tău în amintirea mea,
în jur vor fi și biscuiți, și ceai,
și cărți de vrăji, și tropote de cai,
și sîni fragili, și vin, și cozonac,
și puști tembeli, ce au scăpat de bac,
iar mie îmi va fi atît de dor
de cum mă învățai cîndva să zbor
încît nici anotimpul n-o să-l știu
și-o să te uit ca să încep să fiu.

*

O să scriem scrisori așa, la-ntîmplare,
despre tot ce-am ratat, despre tot ce ne
doare,
și-or să umble poștașii cu tolbele pline
de plicuri mustind de nori și suspine
Afară va fi jazz și toamnă și ploi
și îngerii plutind în tăceri și noroi
și case albastre, cu geamuri de sare,
și trenuri prelungi, cu aromă de mare,
și tu, infinită, și albă, și tristă
precum un heruv brodat pe-o batistă
privind răvășită la burgul în care
vezi sfinți pe la colțuri cerșind de mîncare.

Vom scrie scrisori așa, la-ntîmplare,
despre tot ce-am ratat, despre tot ce ne
doare...

*

Ce se va alege oare fab din noi
după-atîtea taine, după-atîtea ploi
va mai știi orașul cît l-am colindat
împărțind cu toamna strada pe-nserat
va mai știi lumina cît de blînd priveam
razele tăcerii răsfirate-n geam
oare al tău suflet va mai știi apoi
să se-mpartă tandru, infinit, la doi
cum împart puștaniile mere arămii
pe culoarul veșted din liceul gri
și de astăzi oare sîinii mei de soare
vor mai simți fraged umbra ființei tale

Ce se va alege oare fab din noi
după-atîta moarte, după-atîtea ploi

*

Ia-mi viața-n mâini, desfă-o ca pe-o carte
în care mov poeme-ai să citești
afară e septembrie și-i noapte
trec fluturi purtînd rouă în calești
și trec poștași înveșmîntați în lene
- în tolba lor zvînesc-ncetișor
crini durdulii, cu-aromele obscene
de dat de-a dura seara-n dormitor -
iar, uneori, la ora opt și zece,
pe la fereastră se mai pot zări
sfînți palizi care știu că au să plece
definitiv de nu mai poți iubi
lumina infinită ce desparte
tot ce am fost de tot ce-aș vrea să fiu
ia-mi viața-n mâini, desfă-o ca pe-o carte
este septembrie și-i prea tîrziu...

*

Vezi, sunt ca un nor care știe să moară
plutind peste ceața vernil de afară,
flanînd peste ploaia ce-n tîmple îți bate,
flanînd peste trupuri, flanînd peste noapte,
hai-hui, uite-așa, între boală și tine
– un flutur pestriț, învelit în lumine,
tot zgîndărind roua fierbinte din ceară.
Vezi, sunt ca un nor care știe să moară...

*

Azi m-ai strigat pe nume de parcă-ți
aminteai
ce trist și ce albastru sorbeam Chopin și
ceai
și mirosea a ceață, și mirosea a frig,
și poate, ca și tine, aș fi dorit să strig
un soi de sfânt de ambră sau poate doar un
soi
de înger de septembrie ce umblă printre noi.
el s-ar fi-ntors agale, m-ar fi privit tăcut,
ca și cum niciodată nu ne-am fi cunoscut,
și-apoi, lăsînd în urmă un soi de abur rece,
mi-ar fi șoptit că-i toamnă și că iubirea
trece
cum trec marfare stranii pe cîmpul înghețat
apoi, zîmbind a noapte, timid, ar fi plecat.

azi mă strigai pe nume de parcă-ți aminteai
ce trist și ce albastru sorbeam Chopin și
ceai...

MIC TRATAT DE COLORARE A NOPTII

*

Aș vrea să plouă fab, să pot pleca
mă-așteaptă burgul meu de-atîta vreme
îmi cresc în trup arome de cafea
heruvii serii lasă-n mine semne
și-aici o să rămînă doar noroi,
tot ce-am pierdut, tot ce-am lăsat să moară.
hai spune-mi fab, hai, spune, dintre noi
cine va mirosi a scorțișoară
cine-o mai scrie peste ani și ani
în târgul ăsta plin de crini și moarte
poeme mov pe frunze de castani
epistole hai-hui și dantelate
prefer să mă retrag în lumea mea
– îți voi lăsa trei crini ca să te cheme.
aș vrea să plouă fab, să pot pleca
mă-așteaptă burgul meu de-atîta vreme.

*

Din rochia mov, cu falduri șui,
zîmbea o sfîntă cu pistrui
afară era toamnă gri
cu clinchet veșted de copii
motani cu sufletul de ceară
torceau parfum din călimară
iar peste burg se așternea
o dimineață de cafea
uimit de pasul tău ușor
îmi cumpărasem un covor
și, plin de melci și de răbdare,
îl învățam atent să zboare
peste păduri de sicomori
pe unde te plimbai în zori
iar el, persan, fără deranjuri,
îmi purta rănile pe franjuri
și ți le arăta pe rînd
– în căptușeala unui gînd –
să nu te sperie cumva
tristețile de mucava
și orele pudrate-n ceață
cu care defilam prin viață
apoi s-a înserat trei crini
scăpați din lesă de vecini

ne-au prins în sfere de compot.
apoi s-a înnoptat de tot.

*

Hai, poți să-ți pui cămașa aceea înflorată
o să-ți aduc alune de aruncat prin pat
și cărți de lapte pudră, și crini de ciocolată
în care, plini de sevă, triști îngerii se zbat
o să-ți aduc trăsura, să poți pluti mai iute
când o să-ți vină cheful în lume să te-arăți
și o să șuier brusturi pepit să te sărute
cum o făceai cu mine mereu în alte dăți
o să-ți dau telefoane ca să te enerveze
strigătul lor teribil de viu și damblagit
și o să-ți prind cu bolduri petale prin dormeze
și o să-ți scriu poeme timpite pe cuțit
iar toate astea, uite, sunt numai pentru tine
că prea e zi de toamnă și prea plutim hai-hui
și prea se flanează-aiurea și fără de rușine
Heruvii de septembrie prin burgul nimănu
așa că ne primește, superbă domnișoară
ne-om aciua la poartă și-om irosi năluci
ca să ne dai pe frunte ușor cu scorțișoară
și-apoi prin perini dalbe tristețea să ne-o culci.

*

Orașul era scrum, de-acum
cu trupul învelit în fum
flanam pe străzi întortocheate,
sorbeam din zid cafea cu lapte,
rugam un greier cam netot
s-aprindă-n felinare foc
și-apoi porneam așa, dansant,
printre omizi cu păr bufant
s-admir ce-a mai rămas din voi
în țara asta de noroi
femei cu sufletul de crin
și cu tristeți în buletin
dansau cadril, fierbeau în var,
foi de psaltiri și de mărar
îngeri avari, pudrați cu soc,
se opinteau din loc în loc,
prea era greu, prea era trist,
destinul lor de ametist
lîngă bodega din Șupan
țigănci cu trup aliotman
vindeau pe-un ban și jumătate
secunde fraged dantelate
iar sus, la schit, serafi peltici
ne perpeleau pe jar arici

să ne momească să bîrfim
tot ce-am pierdut, tot ce iubim
apoi s-a înserat și tu
neînvățată să spui nu
m-ai luat de suflet și-ai spus hai
avem și nori, avem și ceai
ce rost mai are să mai stăm
hai să plecăm, hai să plecăm
și-atunci pornit-am imediat
peste orașul incendiat
sperînd așa să ocrotim
tot ce am fost, tot ce-o să fim.

*

Ce să-ți spun? Port în trup îngeri palizi și goi
Te priveam fericit din păduri de trifoi
Mă priveai surîzînd, nu credeai că se poate
să îți prinzi peste suflet trena lungă, de lapte,
să flanezi dantelat peste burguri de ceață
Defilai la-ntîmplare, deșirînd ca o ață
un mănunchi de-amintiri peste ziduri străvechi
erai mov, infinită, aveai nori la urechi
și-ascultai melodii inventate pe loc
îmi spuneai, uite fab, ține doar de noroc
dacă zbor, dacă mor, dacă mîine zîmbesc
la ce bun să regret, la ce bun să gîndesc
ce-o să pierd de rămîn, ce cîștig dacă pleci
viața-i doar un fular pentru nopțile reci
și-n orașul acesta îmbîcsit de tăceri
presar greieri de cimbru și motani efemeri
și minuni șapte mii pot să-ți dau ca să știi
că rămîn – scorțîșoară pentru clipele gri
deci vorbește-mi de tine ca să aflu de noi...

Ce să-ți spun?

Port în trup îngeri palizi și goi.

*

Învățăm să trăim să uităm cum se moare
burgu-i tot doar o toamnă arămind felinare
trupuri cară paltoane, suflete cară șei
pentru îngerii sălbatici hoinărind pe alei

peste munții de ceață alte culmi astăzi cresc
din păduri de iluzii guri hapsîne pîndesc
și-aș chema dalmațienii și furnici în convoi
fiindcă e mult prea noapte și septembrie-n noi

poate ei vor putea să te facă să zbori
printre lanuri de ore, printre lanuri de nori
poate-or ști să îngîne psalmi de crini și cerneală
să te scoată-ntr-un fel din orașul de ceară

și apoi să ne-nchidă în mari bile de fum
date iute de-a dura de aricii din drum
și să tragă agale peste tot ce-o să vină
o cortină de-arome de măr copt și lumină

Învățăm să trăim să uităm cum se moare
burgu-i tot doar o toamnă arămind felinare
trupuri cară paltoane, suflete cară șei
pentru îngerii sălbatici hoinărind pe alei.

*

Ne mîină toamna sufletele, ne mîină
caili sufletelor prin ploii mov, prin furtună
degeaba ne ferim fab, degeaba încercăm, știi
încep să cred că toamna-i doar un joc de copii
încep să cred că tu nu ești decît o culoare
ce îmi amintește de mine și de sarea din mare
și-orașul ăsta fab poate că nu este
decît o cană cu cafea, decît o poveste
depănată așa, să ne mințim că trăim
să ne-amăgim că nu doare, că e bine, că știm
să uităm, să iubim, s-ascultăm tot ce-i mut
vezi fab, toamna pune din frunze un scut
d-aia-i tot ruginiu și uite, d-aia diseară
ne vom întreba așa, aiurit, într-o doară
cum de-am rămas aici și cum se mai poate
să ducem pe aripi fărîme de noapte
cînd totu-i departe și-n noi de acum
e numai septembrie și ceață și fum

*

Să ne prefacem că uităm de toate
îți voi aduce perle de-astrahan
și furnicuțe fierte blînd în lapte
și gem de ghiocei de pe Șupan
voi trage taburetul lîngă tine
pe catifeaua lui voi desena
păduri cu iz de foc și țări străine
de colindat atunci cînd vei pleca
voi pune lîngă pat pahare albe
în care-oi picura încetișor
nectarul orelor și-apoi cu salbe
îți voi încinge fragedul picior
tu vei zîmbi așa, ca într-o doară,
mîna îți vei întinde să mă rogi
să te pudrez ușor cu scorțișoară
linsă tiptil de greierii milogi
și-apoi, smulgînd cearceaful plin de șoapte
vom proiecta trei filme pentru orbi
că prea-i septembrie și prea e noapte
și-n sufletele noastre domnesc corbi.

*

Despre noi nu ai scris niciodată cu adevărat
despre sufletul meu albastru-vernii, aplecat
asupra ochilor anotimpului și uneori asupra ta
nu ai scris niciodată despre partea tăcută a
mea

despre orele mele cumiști și mov și-aranjate
precum o gutuie pe-un pervaz în noapte
nu ai scris despre inimi, nu ai scris despre flori,
despre cât de conștientă sunt uneori că mori
despre cîntecele neștiute pe care le-ascultam
cînd îmi lipeam urechea de trupul tău, despre
cum m-ascundeam

în casele invizibile de sub rîpă, despre cum
îmi plăcea să mă plimb prin fumul din drum
crezînd că fumul ăla ești chiar tu fab, știi,
nu ai scris niciodată despre cum, într-o zi,
mi-am cumpărat o batistă cu tiv roșu amar
și, legînd-o de suflet, pornit-am hoinar
ca un băiețoi cu pistrui sau, uite, de vrei,
ca umbra castanilor orașului tău pe-alei
în căutare a ceva ce-ar fi putut
să mă facă să uit ce-am trăit, ce-am pierdut
ori poate, cine știe, în căutarea cuiva
care să știe deja lumea asta infimă a mea

care n-are nevoie nici de melci, nici de crini,
căreia îi zîmbești și uneori i te-nchini
despre multe n-ai scris fab în poemele tale
fiindcă știi ce greu e, fiindcă știi și cât doare
să depeni povești despre tot ce în trup am
păstrat
despre noi nu ai scris niciodată cu adevărat.

*

Prin burgul vechi, cu ore gri,
treceau tîlhari de păpădii
și pești fragili, de modă veche,
și raze de prins în ureche,
și cai de vată împletită,
și ceainice oftînd pe plită,
cerbi de-anșoa, crini de april,
omizi de soc dansînd cadril
și pelicani cu portocale
sfinți coborînd de prin altare,
țigănci cu sîni de marțipan,
inimi de fum și celofan,
mă rog, toți frații tăi cerești
se perindau în moi calești
și defilau pe înserat
pe străzi cu nume grizonat
și mă-amăgeau că o să vii
prin burgul vechi, cu ore gri.

*

N-o să-ți cer mai nimic, doar mă lasă să stau
lîngă tine
vei citi cărți ciudate, voi coji tacticos
mandarine,
sîinii tăi vor avea gust de ceață și gust de gutuie,
într-un colț va ședeă istovită canapeaua
verzuie

camera va fi tristă ca un fruct început și uitat
lîngă cana cu apă, pe noptiera pepit, lîngă pat,
și-o să cadă o seară amară, de septembrie gol,
ocrotită cu grijă funebră de motanii din hol

după-un timp, delicat, din hățîșul de pleduri și
perne,
vom privi pe fereastră la cohorta de case
eterne,
la vecinii nebuni care ies pe la porți cu făclii,
la bodega din colț înecată în glas de copii

ce fumează în parc ca să scape de silă și noapte
o să-mi spui, uite fab, vara-i dusă departe,
departe,
iar în jur nu mai simt decît frunze și toamnă și

sfinți
și în suflet am lupi argintii, purtând strasuri în
dinți

iară eu voi șopti să jucăm jocul nostru
străvechi,
vei zîmbi, îți vei prinde doi melci dantelați la
urechi,
și vom sta, uite-așa, anotimpuri sublime,
uitate,
pendulînd infinit între viață și frică și moarte.

*

Sufletul norilor peste străzi răvășite de ploaie,
pichere printre crini, liceeni, praf de ceață,
convoaie de omide vernil traversînd în calești
burgul ăsta de ceară îmbibat de povești
și-ntr-un colț, o bodegă unde poți dacă vrei,
să te-ascunzi printre rafturi tot gîndind la femei
ce, cînd seara se-așterne, tot momesc cu
fursecuri,
lumea trista din noi și motanii de miercuri.

Sufletul norilor peste străzi răvășite de ploaie...

*

Atîta m-am ferit să nu mă prindă
lumina izvorîță din copaci,
străzile mov, cu dale din oglindă,
tăcerile, blînd stivuite-n saci,
încît speram că sfinții cu elice
s-or îndura, în cea din urmă zi,
și-or șuiera trei fluturi să ridice
statui de lapte tos în burgul gri
ca, de la înălțimi amețitoare,
să îmi șoptească noaptea cînd apari
cu rochia ce-nfioară coridoare,
cu coapse pline de esențe tari,
dar totul s-a topit precum se scurge
durerea în pădurile de maci
căci m-am temut prea mult să nu mă prindă
lumina izvorîță din copaci.

*

Toți melcii cred în Îngeri, îmi spuneai,
e plin de melci și de omizi în Rai
iar greierii, sihaștrii, în metocuri
spre Domnul urcă rugăciuni și focuri
în timp ce-n burgul plin de toamnă clovnii
aduc ceaiuri de nuferi la vecernii
ofrandă pentru sîni și pentru coapse
pierdute în cearceafuri de mătase.

*

Vom face ouă ochiuri și dovlecei umpluți
cu crini ce fierb cuminte în sos de rîndunică
și sos tartar vom face, și cozonaci crescuți
și unși pe îndelete cu spumă de furnică.
Apoi, în mare taină, vom tocmi ospătari
greieri cu frac, omida cu pletele-i cărunte,
ca să anunțe burgul cînd Îngerii barbari
sufletul tău albastru vor vrea să îl înfrunte.
Așa că nu te teme, ne-om furișa tiptil
și, sătui de invidii, vom dovedi în luptă
ca să ne-ntoarcem iarăși în trupul tău fragil
cînd luna, grea de vise, din nouri se înfruptă.

*

Diseară melci extatici ne vor găti clătite,
vor umple miezul tainic cu bulion de fragi,
și-or te-atragă veseli în dulci și mov ispite,
cînd seara-n praf de abur începi să te dezbraci.

Iar eu, voios și tandru, cu-a timpului pipetă,
voi înțesa în plicuri fin praf de scorțișori
și-apoi le voi ascunde cu grijă în poșetă
ca să-ți miroasă trupul și să începi să zbori

de-or să se mire greieri și blînde-omizi de vară
cum de-ți mai valsezi trupul prin serile de mai,
și crini cu rouă-n cupe pioși or să îți ceară
să ne dizolvi feeric în căni adînci cu ceai.

*

Mai știi când îmi spuneai că Sfinții
nu locuiesc defel în Rai
ci stau ascunși în sîni și-n coapse
și, uneori, în căni cu ceai
precum acelea pentru care
pîn' la Stambul mă pui să zbor?
Mai știi când îmi spuneai că Sfinții
nu fac minuni ci fac amor
îmbrățișați de fin mătăsurii
pe care-apoi, în zori de zi,
le-aștern pe ale noastre trupuri
căci Sfinții sînt de fapt copii
- ce au rămas așa de veacuri,
fără vreo umbră de păcat -
iar seara-n vis, pepit creează,
icoane pentru sărutat?

*

Mai știi aseară?
Defilau sub un cer acaju
părțile-ntregi ale inimei mele
și tu

prin burgul trist
ploaia-ncet se pornea
modul fabian de-a intra
mov în camera ta

și de-a lăsa ca-ntr-un joc,
să plutească-ntre noi
sfere de fum, căni cu ceai vanilat,
fluturi moi...

Căci mîine-i departe, departe, departe,
departe,
iar nici o durere din lume la doi nu se-mparte
și vin iarăși zorii flanînd sub un cer acaju
și tot ce rămîne este inima mea răvășită...

și tu.

*

Eu o să scriu poeme, tu n-o să le citești
o să ne prindă teama în fragezii ei clești
și noaptea o să cadă, și o să tot vorbim
de melci topind iluzii în cupe mari cu vin

și de lăcuste zvelte ce nu se ostenesc
să-și dezvelească trupul nici când se-
ndrăgostesc
tu vei zîmbi complice, vei socoti în gînd
de cîte anotimpuri mor Îngeri pe pămînt

iar eu, Conte de Iris, în catifele moi,
voi derula iar ziua pe repede-napoi
și teama ne va prinde în fragezii ei clești
și o să scriu poeme, și n-o să le citești...